

Carta del prelat (juny de 2016)

"Estic content que Déu m'hagi cridat a donar-lo a conèixer als altres?", és la invitació a preguntar-nos que ens fa el Prelat en la seva carta pastoral del mes de juny on parla de difondre els ensenyaments de Jesucrist.

04/06/2016

Estimadíssims: que Jesús em guardi a les meves filles i als meus fills!

Han transcorregut dues setmanes des de l'Ascensió de Jesucrist al Cel i ressonen encara en nosaltres les seves últimes paraules a la terra: *aneu al món sencer i prediqueu l'Evangelí a tota criatura*[1].

Comptem amb l'assistència de l'Esperit Sant, que el Senyor va enviar als Apòstols al Cenacle i que continua animant l'Església, com en ***una de nova Pentecosta***[2]. Havia promès: *el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit*[3].

I va complir la seva promesa. Ens toca a nosaltres, que som deixebles seus, portar arreu del món, amb la paraula i l'exemple, el missatge de salvació que ens ha confiat.

Aquest, i no pas d'altre, és el fi de l'Església: la salvació de les ànimes, una a una. Per això el Pare envià el Fill, i així us envio jo a vosaltres (Jn 20, 21). D'aquí ve el manament de fer conèixer la

doctrina i de batejar, a fi que en l'ànima habiti, per la gràcia, la Trinitat Beatíssima^[4]. El mandat de Crist va trobar al cor del nostre Pare, per la bondat divina, una acollida prompta i alegre. I el nostre Fundador ens ha transmès, amb gràcia, aquesta empenta apostòlica que no coneix fronteres.

Sant Josepmaria ens va ensenyar sempre que, entre les *passions dominants* que cal que condueixin la nostra vida, hi ha la de difondre els ensenyaments de Jesucrist.

L'activitat principal de l'Opus Dei —afirmava— consisteix a donar als seus membres, i a aquelles persones que ho desitgin, els mitjans espirituals necessaris per a viure com bons cristians enmig del món. Els fa conèixer la doctrina de Crist, les ensenyances de l'Església; els proporciona un esperit que mou a treballar bé per amor de Déu i en servei de tots els

homes. Es tracta, en un mot, de portar-se com a cristians: convivint amb tothom, respectant la legítima llibertat de tothom i fent que aquest món nostre sigui més just[5].

Aquesta *passió dominant* té especial actualitat en aquest Jubileu extraordinari de la misericòrdia, ja que «**quan, en l'ocàs de la vida, se'ns demani si hem donat menjar al famolenc i de beure a l'assedegat, també se'ns preguntarà si hem ajudat les persones a sortir dels seus dubtes, si ens hem compromès a acollir els pecadors, amonestant-los o corregint-los, si hem estat capaços de lluitar contra la ignorància, especialment la relativa a la fe cristiana i a la vida bona**»[6].

Hi ha moltes maneres de comunicar el contingut de la fe. Sant Josepmaria insistia en l'apostolat personal, de tu

a tu, mitjançant una conversa amistosa que no pretén *donar lliçons* a ningú, sinó manifestar senzillament allò que ens omple l'ànima i és font d'alegria perenne.

En altres ocasions us he recordat aquell consell del nostre Pare: ***abans de parlar a les ànimes de Déu, parleu molt a Déu de les ànimes***[7]. El tracte personal amb Jesucrist en l'oració és la font de què es nodreix l'entusiasme per comunicar a tots la bellesa de la fe, per donar llum on els homes viuen a les fosques. És la proximitat a Déu que permet il·luminar el món. Per això, deia el nostre Pare que, ***com més dintre del món estiguem, més hem de ser de Déu***[8].

Sant Josepmaria ens ha transmès una visió positiva del món, de les tasques humanes nobles. Per això, la nostra actitud, més que defensiva, ha de ser *propositiva*. El cristià no té por de la

veritat, a emprendre les preguntes difícils que li plantegen l'ambient o la societat. Sap que, encara que ell mateix no tingui sempre totes les respostes, l'Evangelí té la capacitat d'il·luminar els dilemes i problemes més difícils. Aquest amor a la veritat fa que el cristià transmeti la fe com allò que és: un sí immens a l'home, a la dona, a la vida, a la llibertat, a la pau, al desenvolupament, a la solidaritat, a les virtuts. Si Crist ens ha fet feliços, és normal que aquesta mateixa alegria es transmeti en la nostra actitud. De fet, «la força amb què la veritat s'imposa ha de ser l'alegria, que és la seva expressió més clara. Per ella haurien d'apostar els cristians i en ella haurien de donar-se a conèixer al món»[9].

Demana't, doncs, filla meva, fill meu: estic content que Déu m'hagi cridat a donar-lo a conèixer als altres? El meu apostolat, és ***una sembra de pau i d'alegria***[10]? Tinc iniciativa en la

meva formació doctrinal, per donar més profunditat i vibració a la meua vida interior?

Sant Josepmaria ens va ensenyar a donar doctrina de manera que tots entenguin el missatge de l'Evangelí, independentment del nivell cultural o de la seva formació religiosa.

L'anomenava *do de llengües*, per analogia amb allò que va succeir quan el Paràclit va descendir visiblement sobre l'Església. En els Apòstols i en els primers deixebles es va manifestar en forma de *llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells. Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües*[11].

El Fundador de l'Opus Dei explicava que el *do de llengües*, que demanava a Déu per a tothom, consisteix ***a saber-se adaptar a la capacitat dels oients (...). Cal proporcionar***

doctrina amb prudència, amb prou picardia perquè el que la rebi la pugui digerir. Cal donar doctrina a tothom, però sense ennuegar la gent; en dosis raonables, segons la capacitat d'assimilació de cada un. També això és part del do de llengües. Com ho és igualment el saber-se renovar: saber dir el mateix cada dia amb gràcia nova[12].

El *do de llengües* és una gràcia de l'Esperit Sant, que s'augmenta també amb la nostra iniciativa. L'estudi i el repàs de la teologia, realitzat amb responsabilitat i il·lusió apostòlica, ens permet assaborir les veritats de la fe i descobrir maneres de presentar-les en tot el seu atractiu. I el diàleg amb els amics i col·legues, en un clima d'obertura a les preguntes, ens permetrà sortir a l'encontre de les seves inquietuds. **«És fonamental escoltar (...), ser capaços de compartir preguntes i**

dubtes, de recórrer un camí al costat de l'altre, d'alliberar-se de qualsevol presumpció d'omnipotència i de posar humilment les mateixes capacitats i els mateixos dons al servei del bé comú.

Escoltar mai no és fàcil. De vegades és més còmode fingir ser sord. Escoltar significa prestar atenció, tenir el desig de comprendre, de valorar, respectar, custodiar la paraula de l'altre (...). Saber escoltar és una gràcia immensa, és un do que s'ha de demanar per poder després exercitar-se practicant-ho»[13].

Comunicar la fe no és discutir per vèncer, sinó dialogar per convèncer, ja que «les idees no s'imposen, sinó que es proposen»[14]. Dialogar porta a mostrar millor una Veritat que il·lumina decisivament les nostres vides. ***Tota la vida de Jesús no és***

més que un meravellós diàleg, fills meus, una formidable conversa amb els homes[15]. Si aprenem a viure així, ajudarem i ens ajudaran en la nostra vida quotidiana i humil, que l'Evangeli sigui, per a tothom, *llum del món*[16].

M'il·lusiona recordar-vos que el dia 23, en les vigílies de la festa de Sant Josepmaria —solemnitat a la Prelatura—, es compleixen setanta anys de l'arribada del nostre Pare a Roma. Vénen a la memòria els records —els hi vaig sentir explicar moltes vegades— dels seus primers dies a la Ciutat Eterna: la intensitat de la seva pregària pel Papa, ja en la primera nit de sojorn a l'Urbs; la il·lusió amb què va rebre un autògraf de Pius XII, pocs dies d'ençà de l'arribada; la fe amb què va acudir a una audiència amb el Sant Pare, el 16 de juliol... I les vegades que, en aquelles primeres setmanes, anava a pregar a la Plaça de Sant Pere, tan

propera al petit apartament de Città Leonina, on vivia .

M'imagino bé la fe i l'amor amb què resaria, en aquelles setmanes, la jaculatòria amb què —des del començament de l'Obra— resumia els anhels de la seva ànima: **Omnes, cum Petro, ad Iesum per Mariam!**; tots, amb Pere, a Jesús per Maria. Us convido a repetir-la sovint, unint-vos a la meva pregària pel Papa Francesc, pels seus col·laboradors, per l'Església sencera. Especialment aquest mes de juny, que es tanca amb la solemnitat dels Apòstols Pere i Pau, columnes de l'Església i patrons de l'Obra.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de juny de 2016.

[1] *Mc* 16, 15.

[2] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 213.

[3] *Jn* 14, 26.

[4] Sant Josepmaria, Homilia *El fi sobrenatural de l'Església*, 28-V-1972, en *Estimar l'Església*.

[5] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 27.

[6] Papa Francesc, Discurs a la reunió plenària de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, 29-I-2016.

[7] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, sense data coneguda (AGP, biblioteca, P01, VIII-1982, p.88).

[8] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 740.

[9] Cardenal Joseph Ratzinger, "Què significa per a mi el Corpus Domini?" a *Opera Omnia*, vol. 11, part C, XI, 4.

[10] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 105.

[11] *Hch* 2, 3-4.

[12] Sant Josepmaria, *Carta 30-IV-1946*, n. 70.

[13] Papa Francesc, *Missatge per a la 50è Jornada Mundial de les Comunicacions Socials*, 24-I-2016.

[14] Sant Joan Pau II, *Discurs als joves a Madrid*, 3-V-2003.

[15] Sant Josepmaria, *Carta 24-X-1965*, n. 7.

[16] *Mt* 5, 14.

.....